

hundrede Daler ſom for 1000 Rd., ſaa er der Ingen, der giver 1000 Rd., og det er da et alvorligt Skaar i de originale Arbeiders Livsbetingelſer. Men endnu ſtærkere fremſtiller Forholdet ſig med Henſyn til Skulpturen, og jeg taler kun om Maler- og Billedhuggerarbeider, fordi Spørgsmaalet er ligegyldigt ved de andre Kunſtarter. Enhver veed, hvilken overordentlig Forſkjel der er paa en Gipsbuſte og en Marmorbuſte, og Forſkjellen er ingenlunde alene betinget af Materialets Dyrhed. Dernæſt er det beſkjendt, at de egentlige Kunſtnerer i Reglen ikke befatte ſig ſtært med Udførelſen i Marmor; det er et blot haandværksmæssigt Arbeide, ſom Kunſtneren lader udføre ved Svende, ved Folk, der arbeide i hans Ateliers. Det ſkeer vel under hans Tilſyn, og i Reglen vil han, naar han ikke er en meget berømt Kunſtner, ogſaa ſelv lægge den allerſidſte Haand paa Arbeidet; men desuagtet er det for den væſentligſte Deel af hans Folk, at Arbeidet udføres i Marmor, medens han dog førſt igjennem dette Arbeide foruden Betalingen for den haandværksmæssige Medvirkning opnaaer ſin rette Priis for Kunſtarbeidet. Naar det alſaa ſkulde anſees ſom lovligt, at man direkte henvendte ſig til en Steenhugger eller Eiſelør for at faae et Skulpturarbeide udført i Marmor, ſaa vilde den egentlige Billedhugger være berøvet den væſentligſte Afgang til den Fortjeneste, hvorved han ſkal finde Lønnen for ſit Arbeide. — Der er alſaa en god praktiſt Grund til at gjøre denne Beſtemmeſe gjældende. Den vil ikke finde praktiſt Anvendelſe uden for Malere og Billedhuggere, men ſom den ſtaaer vil den heller ikke blive reklameret af Andre, og at den ſkulde være overflødig, kan jeg ikke paa nogen Maade indrømme.

Borgen: Den eneſte Bemærkning, jeg ſkal tillade mig i Anledning af den høitærede Indenrigsministers Udtalelſe, er den, at dersom den høitærede Miniſter kan paaviſe, at der i Borgersamfundet i det Hele taget herſker den ſamme Sædeligheds- og Vreſfølelſe, ſom der kan herſke, og ſom der eſter Indrømmelſe fra forſkjellige Sider herſker i en vis given ringe Kredſ, vil jeg indrømme, at hans Henviis-

ning til og Sammenligning med Tyveri er berettiget.

Da Ingen hderligere begjærede Ordet, gik man til Afſtemning, hvorved:

Forſlag af Udvalgets Fleertal:

Som § 1 optages:

„Ingen maa til Salg eſtergjøre en Kunſtnerens originale Arbeide i Kunſtnerens Levetid uden hans Samtykke, naar Gjengivelsen hører til ſamme Kunſtart ſom Originalen.

Eſtergjørelſen bliver ikke lovlig derved, at den foretages i en anden Størrelſe end Originalens, eller at dertil bruges andre Materialer. Eiheller taber den ſin ſtrafbare Karakter derved, at der foretages uvæſentlige Forandringer, Tilſætninger eller Udelabelſer, ſaa længe den dog i Indhold og Fremſtilling beholder Karakteren af en Kopi.“

Herefter forandres Paragrafernes Følgeorden.

vedtoges med 21 Stemmer mod 16.

Derefter fattes Udvalgets Fleertals Forſlag til § 1 (ny § 2) i Forbindelſe med ſelve Paragrafen under Forhandling.

Ordføreren: Dette Endringsforſlag gaaer ligesom de følgende i alt Væſentligt kun ud paa en Redaktionsforandring. Man har nemlig i det andet Thing under Behandlingen af Loven om Eſtergjørelſe af Kunſtarbeider havt meget ſtor Frygt for at udtale det Ord „Kunſtner“. Hvad er en Kunſtner? har man ſagt; det er jo meget vanſtelligt at beſtinere. Jeg ſkal i ſaa Henſeende give den høitærede Indenrigsminiſter Ret i, at en legal Definition paa Kunſtner have vi viſnuok ikke, men en ſaadan behøves heller ikke ved Anvendelſen af Loven, og ligeoverfor en Lov om Beſtyttelſe for Kunſtværker forekommer det derfor Udvalgets Fleertal høiſt beſynderligt at ville endogſaa med Flid i alle Paragrafer udfyde Ordet „Kunſtner“. Man kunde jo dog næſten paastaae, at ligeoverfor Lovforſlaget havde man en legal Definition paa en Kunſtner; idet man nemlig kunde ſige, at en Kunſtner er Den, ſom